

Intimitats de domini públic

«La meva filla ens va explicar que la seva monitora de menjador estava molt contenta, perquè aquell cap de setmana el seu amic especial l'aniria a veure»

Un petó a contrallum. | Pixabay

Estic intrigada per la vida sentimental d'una de les monitores de la meva filla. Em sento com quan s'acaba la temporada d'una sèrie amb un *cliffhanger* dels que no et deixa dormir. Tinc ganes de saber-ne més i l'espera fins a la següent temporada (que jo espero que engegui un dilluns d'aquests) se'm fa eterna.

Us explico la sinopsi: era divendres, deu fer un parell o tres de setmanes. La meva filla ens va explicar que la seva monitora de menjador estava molt contenta, perquè aquell cap de setmana el seu amic especial l'aniria a veure. Es veu que està vivint a l'estranger, i contenta va comentar als infants que es retrobarien el cap de setmana. La filla ens va explicar amb detall la història d'amor de la monitora (o la seva versió del que havia entès de la història de la noia). Si no vaig errada és la mateixa monitora que va contribuir a l'ampliació del vocabulari de la filla incorporant la paraula *morreasso* al seu lèxic habitual. Segons la definició de la filla, quan li vam preguntar exactament a què es referia, són ?petons als morros molt llargs?. No he gosat preguntar si la llengua hi entra en joc o no, per no obrir un altre meló.

Seguim amb la sèrie. Va passar el cap de setmana, i en algun moment vam comentar com hauria anat el retrobament. Dilluns a l'hora de sopar vaig preguntar ansiosa com havia anat. I sabeu què? Resulta que li han canviat el grup i ja no és la monitora de la meva filla. Així, de cop. Em va caure una gerra d'aigua freda per tot el cos. Són temps difícils, de pandèmia, amb poca vida social, i aquesta història era del més emocionant que havíem viscut a casa darrerament. Tanta expectació i tantes esperances dipositades? per deixar-nos així. Com qualsevol història digna de

Disney, carregada d'amor apegalós i romàntic? però sense final.

Avui en dia, seguim sense saber-ne res. Cap pista. Es van poder veure? Va anar bé? Com va ser el retrobament? Han decidit que la distància ho fa impossible i que ho deixen estar? Continuen endavant, tot i la distància? QUÈ HA PASSAT? De fet, per no saber, no sé ni la cara que té la protagonista.

Encara ara, setmanes després d'aquell cap de setmana, de tant en tant pregunto a la filla si s'ha trobat a la monitora pel passadís o al pati, i si li ha preguntat alguna cosa. Això dels grups bombolla no facilita les coses per una trobada casual, així que per ara, seguim sense novetats. Potser hauria d'apuntar-me a dinar a l'escola, per mirar si em toca el grup on ara ella és monitora, i així m'explica com va anar la trobada i com ha evolucionat la història.

D'acord, us confesso la veritat: el que realment em fa ballar el cap és pensar que, de la mateixa manera que la informació flueix fàcilment de l'escola a casa, és igual de directe en el sentit contrari. Per si algú encara no ho sabia, les criatures són l'altaveu més infal·lible per esbombar qualsevol intimitat i convertir-la en un afer de domini públic. Recordo un dia que vaig anar a buscar la filla i que la mestra em va preguntar com havia anat l'anàlisi de sang: resulta que la puça li havia explicat de bon matí que em farien una punxada. I com us podeu imaginar, aquesta anècdota no ha estat una excepció.

Així que si voleu saber amb quina freqüència bullo la copa menstrual, cada quant canviem els llençols dels llits, quin ritual tenim per tallar les ungles o qualsevol altra cosa que no explicaria ni a Twitter, ja sabeu quina és la font més fiable. Per més detalls: la trobareu a la classe de les tortugues (<https://www.naciodigital.cat/noticia/209530/debuts-democraticos-estrelles-mar-vs-tortugues-marines>) .